

PORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 MÁJUS 20 * 14. (3055.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Az új vendég

— Szervusz, kolléga! Tisztelettel emeljük meg előtted panamáinkat...

Ára 50 fillér

Kinek gratulált a „vajda”?

Eötvös Károly sok nagy csatát végigverekedett Polónyi Gézával. Ezek az emlékek végigkísérték egész életén. A nevét se igen ejtette ki. Úgy beszélt róla: „a fekete ember”.

Mikor Polónyi igazságügyminiszter lett, az egész törzsasztal várta az Abbáziában, mit fog róla mondani. Biztatták jobbról, biztatták balról, csipkedték az öreget. Vártak tőle valami jóízű mondást.

A vajda csendesen rázta a fejét:

— Nem ugrattok be. Hiábavaló minden. Nem szídom Polónyit.

Általános csodálkozás.

— Nem én, — folytatta a vajda — sőt mikor miniszter lett, gratuláltam is neki!

A vajda körül néz. Nagy csönd. De aztán mégse bír magával, elmosolyodik és nagy ravaszul hozzáteszi:

— Neki gratuláltam, — az országának nem.

Hollós Mátyás, Ferenc József és Pichler Győző

Hollós Mátyás kolozsvári szobra a magyar szobrászművészet remeke, Fadrusz János örökbecsű alkotása. Ma még áll, csak a feliratát változtatták meg a románok: „Matheu Corvinul” lett belőle. Eléje pedig Romulust és Remust tették a farkasanyával, mintha Mátyás király is farkastejen nőtt volna fel.

1902-ben országos ünnep volt a leplezése. A király nem jött el. József főherceg helyettesítette. Ott volt a kormány, az országgyűlés, egész Erdély. Nagy tüntetések voltak a farkasanyáért, amiből parlamenti háború is keletkezett (Nessi-ügy stb.)

József főherceg elutazása után a tüntető ifjúság irányítása, a rendőri brutalitás távoltartása és a felizgatótt kedélyek lecsillapítása az esti órákban az én nyakamba szakadt. Az ifjúsággal nem bírtam egyedül. Így támadt az a gondolatom, hogy a New York-kávéházban tartózkodó Pichler Győzőhöz küldöttséget vezetek, jöjjön ő és beszéljen az ifjúsághoz.

Pichler nem akart jönni. Ha nem jön, — mondták, — visszük erővel.

Végül is vállára vette az ifjúság és úgy hozta a szoborhoz. És Pichler beszélt. Egyebek között ezt mondta:

— Bizony, mondom nektek, nem volt szép Ferenc Jósikától, hogy nem jött el személyesen Kolozsvárra, Mátyás király emlékéért megtszítani és nagy elődjének a látogatást visszaadni. Mátyás király 400 évvel ezelőtt sokkal udvariasabb volt a Habsburgokhoz. Ő személyesen, lóháton ment fel Bécsnek városába, — pedig akkor sokkal rosszabbak voltak a közlekedésügyi viszonyok.

Ez a szellemes párhuzam megtette hatását. Az ifjúság békésen eloszlott.

Az előkelő meghívó

Mosolyogva, jókedvvel beszélte a vajda egy este a törzsasztalnál:

— Nagy megtiszteltetés ért, alig hiszem, hogy külföldi író is részesült volna ekkora megbecsülésben. Egyik legkiválóbb kereskedelmi nagyságunk a napokban a legnagyobb elragadtatással dicsérte munkáimat...

— Ki volt az? Ki volt az? — kérdezték.

— Csetei Herzog Péter báró — mondotta büszkén Eötvös Károly. — De ez még mind semmi! Ez a kiváló ember meg is hívott, hogy menjek el vele Konstantinápolyba. Az ő költségén. Expresszvonattal, szalónkocsiban...

— És elmegy? — kíváncsiskodtak az asztaltársaság tagjai.

— Hogy elmegyek-e? — pattogott erre a vajda dühösen. — Hát mit gondoltok? Csak nem hiszitek, hogy elfogadom egy ilyen seftelő bagószállítónak a meghívását!

Vázsonyi házi fináncpolitikája

Ahogy egyszer Vázsonyi Vilmosnál ülök az ügyvédi irodájában, kinyitja a vaskasszáját. Egyetlen mozdulattal belemarkol a benne levő össze-visszagyúrt különféle bankjegyek tömegébe és úgy dobja oda annak, akinek fizetett. Azt mondom neki:

— Ejnye, Vilmos, miért nem kezel a pénzedet bankszerűen? Miért nem fizetsz te csekkel? Aztán mennyi pénzt tartsz ebben a szekrényben?

— Körülbelül hatvanezer koronát, — feleli.

— És az adósságaidat kifizetted-e? — kérdezem.

— Nem én, egy fillért sem.

— És mennyi az adósságod?

— Körülbelül hatvanezer korona.

— Ezt nem jól csinálod. Az adós-

ságtól kell legelső sorban szabadulni. A pénz különben elmegy, az adósság megmarad.

— Nincs igazad, — feleli Vázsonyi mosolyogva. Így most van hatvanezer korona készpénzem és van hatvanezer korona adósságom. Ha kifizetem, akkor nincs se pénzem, se adósságom és kezdek elölről.

A jó ajánlás

Képviselőjelöltre voltunk kiküldve Rigó Feri bátyámmal Nagyszalon-tára. Gyorsan kellett cselekedni. A jelölés napjának esti óráiban összehívtuk az értekezletet.

Az én jelöltem nem vállalkozott. A Rigó Ferenc jelöltjétől húzódoztak. Az öreg felszólítja a gazdákat, mi kifogásuk van. Erre kiböki az egyik vezető gazda:

— Jó volna, jó volna, nagyságos uraim, de talán még fiatal.

— Nohát, ezen csodálkoznom kell, — replikázik az öreg Rigó, — hiszen kigyelmetek gazdaemberek és mégsem tudnák, hogy borjúból lesz az ökör!

Ez hatott. A jelöltet egyhangúlag megválasztották.

Budapesti hírességek

— Uj sorozat —

V. Geiger Richárd,

a Star-filmgyár vezérigazgatója

— Azt hiszem, nálam senkisémmel ki-fogásolhatja, hogy Star-gázsikat adok.

Nem igaz,

hogy Pichler Győző halála óta Klebelsberg Kunóra bízta Kossuth a haza őrizetét;

hogy Vass József éneklé az Operában a „Trubadúr” címszerepét;

hogy a kínai generálisok a magyar főbürokratáktól kértek kölcsön copfokat;

hogy a Missisipi Fedák Sári amerikai turnéjának hatása alatt áradt túl az elragadtatástól;

hogy ezentúl egy marha sem akad, amelyik a klinika hússzállítóival szóbaáll;

hogy Klebelsberg Kunó jobban szereti a numerus clausust, mint annak idején Rassay Károly;

hogy Kossuth Lajos egyáltalán üzent valaha valamit a kuruckodó Klebelsberg Kunónak;

hogy Bethlen Istvánnak nincs tere Budapesten, — hiszen ott van az Erzsébetvárosban a Bethlen-tér.

Új Kossuth-nóták

*Kossuth Lajos azt üzent,
Fogytán Klebi regimentje.
Ha még egyszer azt üzeni,
Egyetemről el kell menni.
Éljen a numerus klauzus,
Éljen a Haller!*

*Esik eső karikára,
Klebelsberg gróf kalapjára,
Ahány csepp csak esik rája,
Annyi zsidó várhat rája,
Hogy eltörli a numeruszt
Véglegesen ő.*

Barangolás a sajtó-dzsungelben

Mikor Vácson németül akarnak tudni

A Váci Keresztény Ujság május 8-iki számában a hirdetések közt egy „virstli-üzem” németnyelvű reklámját olvassuk és nem állhatjuk meg, hogy viszont mi országos reklámot ne csináljunk a váci Kapisztrán-nyomda „német” szedőinek és a lap „német” korrektorának. Ime:

„Ich gebe den Geerten Selchermeister, Gastvirte, und Kaufleute, von Vác und umgebung. bekant, das ich im hause, Báthori-gasse N. 6. eine Würstwarenerzeugung eröffnet habe und werde in meiner eigene intresse meine werten Kunden mit erstklassige Würstwaren bedienen, was ich durch meines langjeringe praksis uu Auslände, meinen werten Kunden ferspechen kann, ferkaufe nuch angro, an Widerferkeufer, da her bitte ich um gütigen zuspruch um mich bei meiner Exstens Gründung zu unterstützen zeihne ich mich mit. Hohachtungswol ifjú Ortmann Johan. Fleisch kässe, Genze Leber... fersiedene speciäliteten”.

A vándortrubadúr

„Amíg élek, Bethlen István eszméinek leszek a vándortrubadúrja.”
(Vass József pohárköszöntőjéből.)

Dréhr Imre államtitkár: Szabad kérnem a népjólét számára valami csekély alamizsnát.

A partájok: Fogja, jó ember! . . .

— Micsoda? . . . Már a klinikákon is hódít az antiszemitizmus?
— Hát ezt honnét veszed?
— Olvasom, hogy nem valami kóser ott a hús.

A sajtó hatalma

— A pesti klinikákon most jó dolguk van a marháknak.

— Miért?

— Mert nem őket vágják le, hanem a panamistákat.

A TÖRVÉNYSZÉK FOLYOSÓJÁN

Két ügyvéd beszélget. Azt mondja az egyik:

— Mit keres ennek a Zadravetznek az ügyvédje állandóan itt a törvényszéken?

— Hogy mit keres? Nekünk legyen mondván!

Segítség!

— Milyen ágon rokona az a szegény Acsai Sándor a majomnak?

— Biztosan acsai ágon.

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

AZ „OROSZORSZÁG” bevételét esténként a forgószínpadra helyezik a Magyar Színházban. Most mondja valaki, hogy Faludi Jenőéknek nincs forgótökéjük!

HA STÍLSZERŰ akart volna lenni a Vígszínház, akkor a *Világ bajnok* címszerepét nem Lukács Pállal, hanem *Feleky Gézával* játszatta volna el. A *Világ*-tól visszamaradt sok sajtópöre alapján ő az igazi *Világ bajnok*.

ZILAHY Lajost azzal ugratták bemutatás előtt, hogy sportkörök tiltakozni fognak a *Világ bajnok* ellen.

— Annyi baj legyen! — felelt a szerző. — Segítek én magamon még akkor is, ha betiltják.

— Hogyan? — kérdezte Góth Sándor.

— Megváltoztatom a címét. *Világ bajnok*-ból egyszerűen *Magyar Hírlap-bajnok*-ot csinállok.

A FAUST-ban *Palágyi Lajos* játssza Mefisztoteleszt. A művész statisztának öltözött, hogy végignézhesse Saljapin éneklő Mefisztotelesztét.

— No és mit tanultál tőle? — kérdezték a kollégái.

— Nem sokat, mert nem tudok énekelni.

— Mindig mondtam, hogy Bakónak, Kiss Ferinek, vagy Bereginék kell adni Mefisztót, — felelt valaki. — Hogy énekelnének azok!

AZ OPERÁBAN azt kérdezi egy idegen karmester az egyik énekestől: — Mi ez? A *Falstaff*?

Az énekes e pillanatban a színpadi staffázásra mutat és ezt mondja:

— Nem, ez a *fals staffázs*.

ZERKOVITZ új operettjéről szól ez a kis humorka: „A legkisebb Horváth-lány”-ban a legnagyobb zeneszerzők fognak találkozni egymással.

EGY KRITIKUS szerint, aki lírai objektivitásáról ismeretes, *Fedák Sárít* úgy ünneplik vidéken, mint *Blaža Lujzát*. Az lehet. De a Vígszínházban úgy ünnepezték nemrég, mint egy *Blama Lujzát*.

HEVESI Sándornak nem kellene a magánszínházak elsőrendű művészei. Viszont a magánszínházak elsőrendű művészei sem kapkodnak a Nemzeti Színház másodrendű gázsijai után.

ÖT ÓRÁIG, sőt újrázások esetén nyolc óráig tart az új *Faust*-előadás a Nemzeti Színházban. Annyi baj legyen! A közönség a régi mondáshoz igazodik, amely így szól: „Nyolc óra munka, nyolc óra szórakozás, nyolc óra — Faust”.

A VIGSZÍNHÁZ a „Díszelőadás” és az „Isteni díva” után valóságos *világ bajnoki* küzdelmet folytat a hátralevő szezon megmentésére.

A magyar librettisták meghódították az egész világot

A híres külföldi zeneszerzők, Maurice Yvain példáján felbuzdulva egymásután jönnek rá, hogy csak a magyar szöveggönyvek érnek valamit. Nem leszünk elképedve, ha nemsokára efféle színházi szenzációkról olvassunk:

Pietro Mascagni *Bús-Fekete* Lászlótól kért librettót legújabb operájához, hálás kézcsókját mellékelve;

Richard Strauss, a világhírű komponista, *Szilágyi* Lászlóhoz írt rímánkodó levelet, hogy legalább olyan szöveget írjon neki, mint amilyennel Zerkovitzot boldogította;

Kálmán Imre *Feld* Mátyást ostromolja, egyelőre reménytelenül, mert a kiváló színműri nem szívesen ereszkedik le olimpuszi magaslatáról;

Stravinski Igor, a zseniális lengyel zeneszerző, ég a vágytól, hogy *Har-math* Imre klasszikus verseire írjon

zenét azokkal a csengő rímekkel, amelyeket az „Olly-Olly, te fogod a szívem elrabolni” című remekében csodálhatunk.

És így tovább, pardon: lejjebb.

MÓRICZ ZSIGMOND PECHJE

— Mit gondolsz, melyik politikus nem lesz ott a Móricz Zsiga huszonöt éves írói jubileumán?

— Melyik?

— Podmaniczky Endre.

— Miért?

— Mert ő nem szereti a Móriczokat.

Szervezkedés

Színházigazgatók egymás közt:

— Jövőre állandó társulatot szervezek én is.

— Én állandó közönséget szeretnék szervezni.

En face és profil

— Hogy parancsolja a főlvételt, Rosenzweig úr?

— A feleségem azt mondta otthon, hogy az arcomról „enface”, a lábamról „profil” képet csináltassak.

Ha „A hazafi”-ból „Oroszország” lett,

csak azért, mert Alfred Neumann drámája Oroszországban játszódik, akkor

Herczeg Ferenc „Árva László király”-ából „Magyarország”,

Schiller „Tell Vilmos”-ából „Németország”, „Don Carlos”-ából „Spanyolország”,

Shakespeare „Hamlet”-jéből „Dánia”, „Romeo és Juliá”-jából „Olaszország”, „IV. Henrik”-jéből „Anglia”, „Julius Caesar”-jából „Róma”, „Athéni Timon”-jából „Görögország”, *Ibsen* „Peer Gynt”-jéből „Norvégia”,

„Az árendás zsidó” című darabból „Palesztina”,

Bródy Sándor darabjai közül a „Dadá”-ból „Dedő”, „A tanítónő”-ből „Tanítóképző”,

„Az iglói diákok”-ból „Középiskola”, „A heidelbergi diákélet”-ből „Egyetem”,

végül „Az ember tragédiája”-ból „Világegyetem” lesz.

Ha már épen opera kell...

A kezdő tenorista főzi szive választottját:

— Legyen az enyém, Iluska! Maga is szegény, én is szegény vagyok, majd eljárszunk ketten a *Bohémélet*-et...

A lány így felel:

— Drágám, nekem a *Bohémélet*nél sokkal jobban imponál a *Rajna kincse*.

Két karhölgy beszélget.

— Te, mi van a Nuszival?

Már olyan rég nem láttam.

— Jelzőkészülék lett.

— Tessék?...

— Minden öt percen más felé tárja ki a karjait.

VIGSZÍNHÁZ

Világsiker

A VILÁG-BAJNOK

ZILAHY LAJOS BOHÓZATA

Rajnai Gábor

Gaál Franciska

Kürthi József

Gazsi Mariska

Gárdonyi Lajos

Góth Sándor

Mály Gerő

Lukács Pál

A SIKERBAJNOK

ELSŐ TRÉNING

ZILAHY LAJOS (*darabírás közben*): De kérem, engedjenek már egy kicsit lélegzeni. Örökké ez a tréning. Az ember nem bírja ezt a nagy strapát.

MENEDZSER: Mi az, hogy nem bírja? Rögtön szólok a Szenesnek...

ZILAHY: Ne, az istenért! Inkább folytatom...

MENEDZSER: Azt akarom, hogy maga legyen a győztes. Majd beküldöm a Múzsát.

MÚZSA (*belép*): Kit csókoljak homlokon?

ZILAHY: Hová gondol? Most nem a Nemzetinek írok. (*A menedzserhez.*) Csodálom, hogy összehoz a Múzsával, holott tudnia kell, hogy ez gyengíti az erőt...

MENEDZSER: Maga téved. Aki homlokon akarja csókolni, az nem a Múzsa.

ZILAHY: Hát kicsoda?

MENEDZSER: Muzsa Gyula, a M. O. B. elnöke.

MÁSODIK TRÉNING

ZILAHY (*kezet csókol a menedzsernek*).

MENEDZSER (*tiltakozva*): Pardon, én nem vagyok Fedák Sári.

ZILAHY: Félek, hogy ez a Szenes megint kiszorít a ringből.

MENEDZSER: Hát vegyen leckét tőle. Tanulja el a trükkjeit. Egyszerű az egész.

ZILAHY: Idé ebbe a jelenetbe most nem ártana belehozni egy kis irodalmat.

MENEDZSER: Megörült? Irodalmat akar?

ZILAHY: Imádom!

MENEDZSER: Megtiltom! Érti? Ha csak egyetlen sort is ír, ami irodalom, felbontom a szerződést és hívom a Fodor Lacit.

ZILAHY: Ó, irodalom!

GAÁL FRANCISKA (*jön mint irodalom*): Itt vagyok.

MENEDZSER (*Zilahyhoz*): Maga azt hiszi, hogy ez irodalom? Úgy látszik nincs tisztában a fogalmakkal. Hát nem látja, hogy ez csak G-álrodalom.

HARMADIK TRÉNING

ZILAHY: Milyen a közönség?

MENEDZSER: Akár a jégcsap...

ZILAHY (*ijedten*): Tessék?

MENEDZSER: Akár a Jégcsap premierjén. Hiszen emlékszik... tomboló siker...

ZILAHY: Szóval megint Süt a nap. Most már emelt homlokkal megyek a Fehér szarvasagancs-kiállításra.

KRITIKUS: Jó, menjen, de figyelmeztetem, hogy alkonyatkor siessen haza. Mert magának pehhe van a Csillagok-kal.

Ripacséknál

— Mondtam már magának, hogy ebben a felvonásban bundát kell felvennie. Hiszen ez a felvonás Szibériában játszik.

— Nekem nincs bundám, igazgató úr, de meleg alsót vettem magamra.

Gaál Franciska, Tanító úr, kérem...

Irhatta volna: MOLNÁR FERENC

Ferdítás és utánnomlás tilos. A téma el-sajátítását szigorúan büntetem huszonöt évre visszamenő hatállyal. Plagizátorok, reszkessetek!

Abban az időben kint laktam a Szigeten és bajúszot hordtam, amelyről több fényképem van még forgalomban, szóval egészen fiatal voltam, igen fiatal. És jöttek a Dunán a hajók és néztem utánok, mint ahogyan most nézek visszafelé a letűnt ifjúság hajója után, kendőmet lengetve, agyó, soha többé!

De akkor még bajúszom volt és a Budapesti Naplóba írtam novellákat, édeseket, egy kis házasságtöréssel a végén, istenem, ha az ember még fiatal!

Ellenben most egészen másról van szó.

Mentünk egyszer le a Dunán, a hajón május volt, a tavasz fénylett, a kapitány rézgombján csillogott a nap és a nők, akik az összecukható székeken ültek és hosszú szoknyát viseltek, nagyon decensek voltak, mert akkor még divat volt házasságtörő novellákat írni. Friss szél fújt és felkapta az egyik hölgy szoknyáját, a bokája egy szemrebbenésre kilátszott, sikoltott, mi odanéztünk, de akkorra már a szoknyát erősen a térde közé szorította, kipirult arccal, szégyenkezve, a drága.

De nem erről akarok beszélni.

Kis falucsukában úgy blindre szálltunk. Itt már erősen süttött hátunkra a nap, kerestünk valami árnyékos helyet. Leültünk a fűbe egy rezgős nyárfafa alatt és akkor talákoztunk Kopcsák János községi tanító úrral, akiről ez az anekdótám szól.

Tessék figyelni, kétszer nem mondom.

A tanító úr olyan volt, pontosan olyan volt, mint amilyen a „Muzsika” című novellámban megrajzolt szerelmes orgonista. Hát azt mondta nekünk ez a Kopcsák:

— Ma számtanórán feladtam a gyerekeknek egy kérdést.

— Halljuk.

— Feladhatom az uraknak is?

— Adja fel, tanító úr.

— Tizenkét veréb ül a fán, jön arra a vadász és lelő belőlük kettőt. Hány veréb marad a fán?

— No, de tanító úr...

— Ugye, nem találták el az urak. Megmondom? Hát bizony egyetlen egy veréb se maradt a fán, mert a lövére valamennyi elszállt. Voilá!

(Zárójelben megegyeszer hangsúlyozom, ezt az anekdótát én hozom most először forgalomba. Ellopní tilos!)

Klinikára vele!

— Én tudnám, hogy lehetne ezeket a panamaszagú kórházi és klinikai szállításokat megszüntetni.

— Erre kíváncsi vagyok.

— Úgy, hogy ezt az egész beteg rendszert kellene a klinikára szállítani.

aki megint jött, játszott és — főzött.

Kedves Borsszem Jankó!

Olvastam, hogy a belügyminiszter úr olyan fumigáló hangon nyilatkozott a koronás magyarokról. Remélem, ez csak a férfiakra vonatkozik.

Tisztelettel

Virág Marcsa,

a békebeli koronás hajadonok vigalmi alosztályának elnöknője.

Reparáció

— Karpfenstock rájött, hogy a könyvelője tízezer pengőt elsikkasztott.

— Na és?...

— Kényszerítette, hogy vegye el a legidősebb lányát.

VÍZMŰVEK

VEZÉRIGAZGATÓJA

BUDAPEST

Az Ön kijelentése szerint azért olyan piszkos időnként a víz, mert kevés a vízfogyasztás. Ezennel kijelentjük, hogy mi mindent el fogunk követni, hogy a vízfogyasztás minél nagyobb legyen.

BORKERESKEDŐK,
KORCSMÁROSOK és
MILIMÁRIK VÉD-
és DACSZÓVETSÉGE

A Borsszem Jankó a Quai d'Orsay-n

A Borsszem Jankó híres rajzoló: Major Henrik, Vértes Marcell, Dezső Alajos, Kelen Imre, Fodor László, Vadász Miklós, Gedő Lipót, Stróbl István, Forrai Zoltán a nagy összeomlás után szanaszét szóródtak és művészetükkel azóta a világsajtó legelőkelőbb orgánumaiban találkoznak. Egyikük-másikuk, ha hazavetődik, fölkeresi régi műhelyét, ahol a régi szeretet fogadja. A napokban tért haza Forrai Zoltán Párizsból s az itt közölt pompás illusztrációkban számol be azokról a benyomásokról, amelyeket a francia fővárosban szerzett. Sorozatosan mutatja be rajzait a Borsszem Jankó, köztük elsőnek a francia külügyminisztérium: a Quai d'Orsay palotájában készült vázlatait világhírű emberekről és környezetükről.

Diplomaták, vagy: a világbéke oszlopai. Még szerencse, hogy a genfi Népszövetség palotájának oszlopai külön anyagból készülnek.

Painlevé hadügyminiszter — abban a pillanatban, amint a világsajtó képviselői elől a Quai d'Orsay hátsó kapuján menekül. Az ilyen ostromot még egy nagyhatalom hadügyminisztere sem állja.

Louis, a francia külügyminisztérium öreg portása, akit még a miniszterek is respektálnak, mert ő még sohasem bukott meg.

Chamberlain angol külügyminiszter elszántan a fényképezőgépek frontja elé áll. Ehhez a játékhoz Franciaországnak kell barátságos arcot vágni.

Doumergue köztársasági elnök sofförje, amint fölényesen interjút ad egy párizsi újságírónak. Mondanunk sem kell, hogy a nyilatkozat épp úgy érdekli a franciákat, mintha a gazdája adta volna.

LAPZÁRTAKOR JELENTIK:

A májusi fagy jelentékeny károkat okozott Budapesten is. A partájak százezerszám dermedtek meg a közeledő lakásfeladítás gondolatára, a hadikölcsöntulajdonosoknak pedig minden reménysege lefagyott. A nagy hidegben egyedül az adóvégrehajtók nem dolgoztak kesztyűs kézzel.

Konstruktív megoldás — destruktív alapon

— Rebbelében, szabad szombaton egy tréfli üzletet csinálni?

— Ha kérdezed, nem szabad!

— Tanár úr, szabad Ádám professzorhoz beiratkozni?

— Ha kérdezi, nem szabad.

Mit kívánnak a tanítók ?

A tanítók küldöttségileg keresték fel a kultuszminisztert és átnyújtottak egy hat pontból álló memorandumot. Hogy a pontok száma mért éppen hat, azt nem lehet tudni, talán azt gondolták, így hat.

1. A tanítóság egy osztállyal többet követel. Osztály alatt természetesen fizetési osztály értendő.

2. A kormány szüntesse be végre a felelőtlen elemít.

3. Az állam gondoskodjék a tanítók lakásáról. Főleg a jóllakásáról.

4. A tananyag helyes bevonása céljából a hatóság tegye lehetővé, hogy minden tanító órája biztosíttassék. Tudniillik a zseborája.

5. Egyetlen tanító se kerüljön B-listára. A fölöttes hatóságnak ne legyen gondja a Bé-re, hanem csak arra, hogy a tanítóknak minél nagyobb legyen a bére.

6. Hatodik évük betöltése után a miniszterek tartsák kötelességüknek beiratkozni az iskolába. Így talán még lehet remény ahhoz, hogy megbuknak. D.

Lipótvárosban

— Hová mennek a nyáron, méltóságos asszonyom?

Poronkai Protzné: Itt maradunk Budapesten.

— Buda-pes-ten?...

Poronkai Protzné: Tudja, én már végigpróbáltam St.-Moritzot, Ostendét, Biarritzot, Trouillet és rájöttem, hogy mégis csak idehaza — a legdrágább.

A jó példa

Tanító: Nem mind arany, ami fénylik. Ki tud erre egy példát mondani?

Izidorka: A nadrágja, tanító úr.

A MISSISIPI ÜGYE

— Annál a Missisipinél is nagy panamák lehettek.

— Miért?

— Olvasom, hogy napról-napra dagad.

Családi esemény

— Az istenért, Schwartz, mi történt veled? Miért vagy így összemarcangolva?

— Családi esemény történt.

— Családi esemény?

— Igen. A feleségem meglepett egy szép kis lánnyal.

Zalaegerszegi társasjáték

I. 1926 decemberben

Kint a Farkas, bent a báró.

II. 1927 májusban

Kint a báró... bent a Farkas?

— Vajjon a húspanamistákat azzal is büntetik, hogy saját magukat kell élelmezniök a fogházban?

Scitovszky valorizált

— Nem értem, miért vádolják maradisággal Scitovszky belügyminisztert, mikor olyan modern ember.

— Miből gondolod?

— Azt mondta a Házban, hogy nem szereti a koronás magyarokat.

— Na és?

— Ebből is látszik, hogy már egészen áttért a pengő-számításra.

A földrengés hatása Budapesten

Az Alföldön földrengés volt a napokban, amelynek hatását Pesten is érezték. Ez a hatás a következőkben nyilvánult meg:

1. A hadikölcsön-valorizáció ügye most sem kapott lökést.

2. A tőzsde még jobban ingadozott.

3. Fedák Sári helyzete végleg megrendült.

4. Rothenstein Móric tartósan morajlott.

5. Vida Jenő a közjótékonyaság terén — hála nagy önuralmának — csak az eddigi keretek közt mozgott.

Püff neki!

— Hallja, hordár! Mintha már láttam volna valahol a pofáját.

— Meglehet. Hajdanában Vácson és Illaván fegyházor voltam.

Önérzet

— Mondja csak, Ganzl bácsi, mért beszél maga mindig a kezével?

— Mert én nem szégyelem a vallásomat.

VIDÉKI TROMBITA

Cionista kongresszus és magyar Bayreuth Mucsán

Kopplalaghy Jánoszláv ezpartörgróf javaslatára egyhangúlag proklamálta községünk intelligenciája Zsidóország visszaállítását. Az érdekelt hitsorsosokon kívül résztvettek a „Fortuna” aranybánya-társaság részvénevei, továbbá *Kecskés* András úr a kálvinista, *Ülev-Fenekes* Gábor szíjártónk és *Kása-Rotyog* Ferenc harangozó, a katolikus egyház képviselőiben, *Szapora-Gyeér* János, *Korez-Gatya* Menyhért és *Csente-Maga* Pál, utóbbi becses nevével, *Csiperké* Amállal, a mucsai kombiné-verseny győztesével.

Özv. *Kuczoráné*, akiről azt híresztelték, hogy szontatós guvernátnak állt be a kapurfalai maharadzsa harmadik metreszéhez, fasiszta kosztümben jelent meg, pompás feidisszel: egy fokosnak stilizált rőzseköteggel. A kongresszust, ritus szerint, *Neblich* Izor ünnevi előimádkozó, barom és fiú-metsző úr nyitotta meg sófár- és iazz-kísérettel. Utána *Sáji* úr fejtette, hogy új Zsidó-országot kell teremteni, de nem ám Palesztinában, mint Balfour lord, aki jobb fúró híján a zsidóságot akarja éknek felhasználni a szélső Keleten, hanem Mucsá határában. *Károlyi* Mihály gróf hajdani birtokán. A szónok bizonyosan tudja, hogy *Henry Ford* hallandó a legnagyobb áldozatra és megvásárolja a kérdéses telket, ahol negyven család azonnal letelepedhetik. *Kecskés* András úr kívánatosnak tartja a zsidók kivándorlását, de itt akarja őket tartani addig, amíg a húzáját eladta. *Tart* Gergely illendőbbnek találja, ha a zsidó, mint törvénytisztelő ember, fertáikor hurcolkodna. Végül *Gyulai-Holnár* Ferenc és *Hozmetz* Ferenc, mint fővárosi szónokok, felszólították a kongresszust, hogy a páneurópai mozgalom ellen való tiltakozás hatályosabb tétele végett lendítsék fel a mucsai orvosok praxisát. A felhívást őt bevett fej és három eltört lábszár követte. *Daru* Illés csendőrkáplár a történetek után a gyűlést feloszlatta.

Gyulai-Holnár Ferenc és *Hozmetz* Ferenc még a helyszínéről kábeltelegramot küldött *Henry Ford*-nak a következő szöveggel:

„Zsidók gyalázatosan üldöznek. Kérünk öten-öten hold földet a mucsai határban.”

A kongresszust titkos gyűlés követte, amelyen végleg elhatározták a zsidók kitelepítését. (A kiválogatás *Méhely* Lajos vérvizsgálati elmélete alapján történik.) Ezután özv. *Kuczoráné* életrevaló tervvel állt elő. Azt javasolta, építsen Mucsá nyílt színpadot, amelyen — akár esik, akár nem — éjjel-nappal lehetne játszani

a *Pókháló*-t, a nemzet ideiglenesen elnémított csalogányszárjának, *Fedák* Sárinak állandó felléptével. A szerepeket özvegyünk így osztotta ki:

Valentino II. . . . *Mindszenty* Tibor
Valentino III. . . . *Freystädtler* Iovag
Bánky Vilma . . . *Fedák* Sári
Molnár Ferenc . . . *Zsirkay* János
Beöthy László . . . *Faludi* Jenő
Biller Irén *Vadly* Ilona
Pókháló *Az isteni díva*
Egy konstruktív . . . *Móricz* Zsigmond
Egy destruktív . . . *Hozmetz* Ferenc

Történik: Mucsán. Idő: záróra.

Nagyszámú közönség és a tisztelendő úr.

A tervet egyhangúlag elfogadták. Az előadást azon a napon tartják meg, amikor *Mussolini* községünkbe érkezik, amely alkalomra idevárjuk *Csank-Kai-Csek* kínai tábornokot és *Rot-Hen-Stein* Móricot. Az intelligencia azonban, amelynek annyira felcsiklandozták az étvágát, a fényes program rögtönös végrehajtását követelte. Nem maradt más hátra, mint hogy a *Bartuczek* göréját hirtelen átalakítsák forgó-színpaddá. E célból a vásártéren álló ringlispielt gyorsan leszerelték és a göréba helyezték *Max Reinhardt* rendezői utasításai szerint.

Miután az előkelő vendégművészek és művésznők a távirati meghívásra azt felelték, hogy Mucsá előkelő és műértő publikumát ilyen hevenyészett előadással nem akarják megsérteni, nem maradt más hátra, mint helybeli kiválóságainkkal eljátszani a *Pókháló*-t. A szöveget angol eredetiből *Szróli* úr sugta, akinek sajátos kiejtése tökéletes londoni illúziót kelte. *Fedák* Sári kettős szerepét (*Bánky* Vilma és az isteni díva) özv. *Kuczoráné* játszotta, különösen nagy hatást keltve isteni lábjátékával, amely a legújabb mucsai kombinédivat titkait elmés szerkezettel árulta el. *Mindszenty* Tibor helyett *Daru* Illés csendőrkáplár, *Freystädtler* helyett községünk főbohémje, *Lohoghy* Lehet szerkesztő lépett föl, akinek nemrég a mucsai operát a Városi Színház nívójára sikerült felpofozni. A többi szereplő nem talált megfelelő személtetőre, ezért egyszerűen kihagyták (à la Hevesi Sándor *Goethe* *Faust*-jából), az egyetlen *Hozmetz* Ferenc helyettesének kivételével. Ez a szereplő az egyik *Pipa*-fiú volt, aki a mucsai Bayreuthot azzal tette emlékeztetéssé, hogy előadás után tettelesen leigazolta a cionista kongresszus zsidó részvevőit. Ezzel községünk egész társadalma felekezeti különbség nélkül kivette részét a műélvezetből. *Molnár* Jenő

Ki a jó férj és ki a rossz férj?

A rossz férj elveri a feleségét. Ezzel szemben a jó férj csak a felesége hozományát veri el.

A rossz férj nagy lábon él és lakkcipőben jár. A jó férj csak papucsban látható.

A jó férj, ha hegedűművész, szépen elhegedül a feleségének egy nőtát. A rossz férjnek a felesége hegedüli el a nótáját.

A jó férj befűt a szobában a felesége helyett. A rossz férjnek a felesége fűt be.

A jó férj úgy táncol, ahogy a felesége fűtül. A rossz férjet a felesége táncoltatja meg.

A jó férj, ha bicsérdista, hat almával imponál. A rossz férj, ha bicsérdista, hatalmával imponál.

A jó férj, ha drámaíró, ír egy darabot a feleségének. A rossz férj nem megy el odáig. Ő csak jeleneteket csinál.

A jó férj nem vitatkozik a feleségével, mert mindent helyben hagy. A rossz férjet a felesége hagyja helyben.

A jó férj, ha odahaza únja magát, elmegy a feleségével a kabaréba. A rossz férj maga rendezi otthon a kabarét.

A jó férj, ha humorista, gondoskodik a jó csattanóról. A rossz férjnek könnyebb a dolga. A csattanót megkaphatja gondolkodás nélkül a feleségétől is.

DYMI

Az idealista

— Miféle ember a kedves jövendőbeli veje, Buxbaum úr?

— A legnagyobb idealista, akit a világon láttam.

— Ne mondja! Akkor talán még hozományt se kap?

— Sőt ellenkezőleg: azt hiszi, hogy fog kapni.

Tapintat

— Most hogy fogjuk a főnök úrnak tapintatosan megmondani, hogy a pénztáros megszökött?

— Talán a Gelb mondja meg... az dadog.

Fővárosi

Operettszínház

Kacagtató újdonság!

Félemelet balra!

Nagy gurulás a nevetéstől!

Mentő körülmény

— Boros poharat vágott a sértett fejéhez? Gondolja meg, milyen súlyosan megsebesíthette volna...

— Kérem csak könnyű asztali bor volt az üvegből.

Vendéglői porció

Bifszteket rendel a vendég. A pincér egy egészen kis adagot hoz. A vendég megnézi, aztán így szól:

— A minta kitünő. Ebből a marhából hozhat egy bifszteket.

Sanyaró Vendel levele a hússpanama ügyében

A Hússpanama R.-T. tekintetes intézőbizottságának, Budapesten.

Nagyságos Uraim!

Most, hogy megint egy röpke szó nyilalt hazánkon keresztül: hússpanama, amelytől a legnagyobb marhákon is kitör a verejték, fájdalmas szívvel konstatalem, hogy rólam ez alkalommal is megfélekedtek. Tekintettel arra, hogy igaz úton nem lehet szép honunkban húshoz jutni, abban a balga hitben éltem, hogy talán majd egy panama révén egyszer én is megízlelhetem azt a csemegét, amelyről már annyi szépet és jót hallottam beszélni. A magyarok Istene kegyelmes volt hozzám: adott egy jó hízlalt hússpanamát — és ekkor mi derül ki?

Az derül ki, mélyen tisztelt R.-T., hogy az olcsó hús hasznát önök élvezték, a levét a betegek itták meg, míg nekem, újságolvasónak, csak a szaga maradt és úgy éreztem, mint Hamlet, mikor így kiáltott fel: „Valami büzlik Dániában”. Most persze velem együtt önök is bicsérdystákká lettek, mert látom, hogy fűhöz-fához kapkodnak.

Ha már eddig nem gondoltak rám az urak, most jóvátehetik mulasztásukat. A sok panama ugyanis úgy megfektükde korgó gyomromat, hogy már csak a klinika segíthet rajtam. Kérem az urakat, protezsáljanak be valamelyik klinikára, talán még maradt valami a jó öreg húskból számomra is. Ha panaszom lenne, legföljebb följelentem önöket, — eggyel több, vagy kevesebb: maguknak már ügyis mindegy. Kérésemet azzal a tiszteletteljes indokolással vagyok bátor támogatni, hogy stílszerűen az urak húspolitikájához: én is nagyon rossz húsban vagyok.

Alázatos gyomorkorgással

Sanyaró Vendel

ARANYKÖPÉSEK

A nő akkor gyanus, ha jól öltözködik, a férfi akkor, ha rosszul.

A mai nő a budoárját az uccára viszi ki és az uccát a budoárjába viszi be.

Sok háznál az a szokás, hogy a szobaleánynak az úr, az inasnak az úrnő mondja meg, hogy mit kell tennie.

(Karádi Emil)

Barangolás a sajtó-dzsungelben

Ennek se volt más gondja ...

vagy: mindhalálíg a szabadkereskedelem érdekében

„Niculitzát halálos lövés érte s még a helyszínen kiszenvedett, utolsó társa is megsebesült, de még így is sikerült átvágnia magát a gyűrűn. Később utolérték. Rövid tűzharc után, melyben egy csendőr súlyos haslövést kapott, ez is megadta magát. Ajánlotta a szabadkereskedelmet. (A Pesti Napló május 6. számából.)

Mit tesz egy betű!

„Bizom abban, — mondotta a szónok — hogy a gróf Tisza István-egyetem kultúrának éppen olyan szilárd és számottevő erőssége lesz, mint amilyen erőteljes légvéra a magyaroknak ma Debrecen.” (Az Újság május 8. számából.)

Az első gondolat

— Spatz úr, siessen haza! Az anyósa megmérgezte magát légszesszel.

— No hiszen, szép gázszámlát kapok majd elsején!

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése: a *Borsszem Jankó* jövő számában. A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek. A *Borsszem Jankó* múlt számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „hajnalhasadás”. Könyvjutalmat Sipos Imre (Wien) nyert.

Nyári program

- Van-e már programja a nyárra, Hudlicska úr?
- Van.
- No és hová megy?
- Egyik uzorástól a másikhoz.

Kölcsönösség

- Mondja, és van sok szegény rokona?
- Egy sincs, akit ismernek.
- És gazdag rokona?
- Egy sincs, aki ismerne.

Angyali lélek

- Ön gyűlöli az urát, — hát akkor mért nem válik el tőle?
- Hogyisne! Majd még kellemes lesz az életét annak a nyomorultnak!

Lovagias ügy

- Hallom, Blaustein úr, valami lovagias ügye volt. Igaz?
- Hát úgy félig-meddig igaz.
- Mi az, hogy félig-meddig?
- Valaki olyasmit csinált velem, amiért megérdemeltem volna, hogy provokáljam.

Egy kis nyelvtan

Tanár (egy volt konjunktura-milliárdos fiához): Mondj egy igét a mult időben.

Diák: Autóztam.

Tanár: Tedd át jelenidőbe.

Diák: Gyalog járok.

EGY KIS HÜLYESÉG

Az autóbuszon az egyik utas oda fordul a kalaúzhoz:

— Mondja, kalaúz úr, ez a kocsi mindég ilyen nagyon ráz?

— Nem, — feleli a kalaúz, — csak menetközben.

Aki új előfizetőt szerez a Borsszem Jankónak, kedves ajándékot kap. Kérjen postai befizetőlapot!

KÖZGAZDASÁG

A Magyar Cukoripar Részvénytársaság közgyűlése az osztalékot 10 pengőben állapította meg. Az igazgatóság új tagja dr. Wotitz Béla, a társaság igazgatója lett.

A Wiener Bank-Verein igazgatótanácsa megállapította az 1926. üzletév mérlegét, mely 4,615.870.81 schilling tiszta nyereséggel zárul. A május 19-iki közgyűlés elhatározta, hogy részvényenként 1.80 schilling — 9 százalékos osztalék fizetessék és a részvénytőke 40 millió schillingről 55 millió schillingre emeltessék.

Az Urikány-Zsilvölgyi Magyar Közszabvány Részvénytársaság közgyűlése az 1926. üzletévi osztalékot részvényenként 10 pengőben állapította meg, amely a társaság pénztáránál és a Magyar Általános Hitelbanknál kerül beváltásra.

A Borsszem Jankó legközelebbi száma június hó 1-én jelenik meg.

MADZAG BÁLINT

felsőházi tag kalandozásai

Kedves öcsém, Borsszem Jankó, mögylehetősen szomorú sor az én mostani életfójasom. Szívem szerint örök-kétig Pestön motoznék, oszt az annu-kom akarátábul mégis itthun köll rostokolnom váltig. Napközbe még csak elvagyok valahogy a külső munkába, de estefelé, bizony, igön esz mán az avas a Csontos komák eszméletös tár-sadalma után.

Most is óvasom az ujságbul, hogy Imre bá' jó odamondogatott az Esz-tergájosnak, hogy ne kotnyeleskögy-gyön ojanba, amihön nem tud. De mit is fészkelődik a balódal a kisüst mián fojton, mikó a cefre mög a kisüst tisztán kiszagda-pogram.

A Keszeg Nácínál oda is véleked-tem azon melegibe a Balog sógor felé, hogy:

— Sok ijen jelös államférfi kéne, mind ez a Csontos! Akkor oszt hejös irányba zötyögne az ország szekere mingyár...

— No-no! — így a sógor. — Te se vagy épp az utolsó.

— Csakhogy az Imre körülménye-sebb.

— Te meg az italt bírod jobban, — dicsért a sógor.

De ezt mán a Náci is siétött a maga javára sikeríteni, oszt teleöblítette az üvegünket újfent. Még a beszédünkbe is beleszemetölt közbe. Aszongya:

— Csak az a kár, hogy fojton zsi-dózik az öreg. Pejig ű maga is jor-dány vót valamikor.

— Hogy-hogy? — riadozott a sógor.

— Merhogy *Lojdgéorg*-nak hítták...

— Csakugyan! — kaptam észbe hir-telen. — A háta mögött még most is eszerint csúfolják.

No oszt hogy ezön elképedőztünk egy darabig, eccör csak átszól a tulsó asztaltal a kántram, hogy aszongya:

— Hallottak-e mán kentök az amé-rikai *catáló* tenyésztesírül valamit?

— A'mög mifene mögint? — imigy a sógor.

Mondok:

— Csakis kanca löhet, ha mán Kata lónak híjják...

— Dehogy! — nevetött a kántram.

— Az valami *körösztyözéses* tehenállat-féle.

— Hát Amerikába mán a teheneket is körösztyölgetik? — berzenkedett a sógor.

— Ne úgy értse kend! — magya-rárgatta a kántram. — Az amerikaiak a bölényt mög a tehenet párosíttyák

egymással, hogy újfajta háziállat lé-tesüljön belőlük...

— Oszt minek a? — néztünk össze a sógorral.

— Mer Amerikába kevés a tehen, a bölényt meg nem lehet házhoz szelí-díteni. Oszt úgy gondóják, hogy a kö-zös származékok talán mégis szelídeb-bek mög szaporábbak lösznek majd, mint a bölény.

— Az ám! — hujántottam közbe. — Nálunk is akkurat ijen a hejzet. A kiszagdáq kevesen vannak, a szo-cialisták pejig sehogyse igazodnak a Bethlem kezihön... Jó löne tán ezö-ket is amerikai módra párosítani. Hátha a közös esemete jobban húzna a kormányhon, oszt eccörre fölszapo-rodna a kiszagdapárt is...

— No, csak e'kéne még! — viho-gott a kántram. Az ijen párosítás után az új kiszagdáqon legfőjjebb a csiz-ma maradna fekete, a többi részük vörös színt kapna egész a fejük búb-jágáq...

— Hát amilyen ölégedetlenök a kis-gazdáq manapság, — gondútam — biz' ez könnyen möglöhet.

És oszt röndöltem is mingyár még egy féllitert — a vörösbül.

Jajj!

— Éjjeli fagy... vacog az ember foga. Ez is kikelet?

— Hogyne! *Ki kellett* váltani a téli-kabátot.

Vizsga előtt

— Csakugyan olyan rosszul áll a fiam, tanár úr?

— Hogy rosszul áll-e? *Kettöt* lehet-ne elbuktatni abból, amit nem tud.

Sportszem Jankó

FELIDÖBEN

— Ha ezt a Boórt ki nem cserélik, nincs igazság!

— Ellenkezöleg — Boórbán az igazság.

— Hallatlan, ezért a meccsért ennyi pénz elkerüni!

— Ugyan kérem, csak megér az magának annyit, hogy egyszer gyözni lássa a magyar válogatottat!

A tihanyi visszhangtól megkérdeztem a múltkor:

„Mi érdekli legjobban a profit?” — „A profit!” — hangzott a válasz.

— Miért tették be Dudást a válogatottba?

— Valószínűleg azért, hogy megtanítsa az ellenfelet kesztyübe dudálni.

Kivonat egy ujságtudósításból:
„Az olasz-magyar tennisz-meccsét kö-vető banketten Serventi válaszolt a magyar üdvözlésekre és nagyon meg-índító beszédet mondott. Látszott rajta a Mörpurgo hatása”

A Testnevelési Főiskola női versenyén va-laki megszólal a nézők közül:

— Evvel a futóbajnoknóval szeretnék meg-ismerkedni.

— En azt hiszem, hogy hiába futna utána, — feleli neki a szomszédja.

A Tourist Trophy alatt két hölgy be-szélget:

— Azt hiszem, hogy ez a Puch János szép férfi lehet.

— Lehet? Hát még nem láttad őt?

— Előlről nem, csak trophyban.

K. T.

A Borsszem Jankó üzenetei

A *Borsszem Jankó jelen számát május 18-án, szerdán zártuk le.* — *Kéziratok és rajzok kizárólag a fő-szerkesztő címére* (Budapest, Mo-zsár-u. 9.) *küldendők.* — *Kézirato-kat nem örzünk meg.*

K-r. 1. Lám, a túlhoszú hallgatás nem tesz jót. De azért két kitünő apróságot és a régi „Pro libertate”-val vetélkedő elmés rébuszt itt ma-rasztaltuk. Az utóbbi „furorét” kel-tett. 2. Az ügy elmozdult a holtpon-tról s az eredmény túlhaladja a leg-jobb reménységet is. Csak így men-jen tovább! Várjuk a békési akció folytatását. Jó lesz sietni, mert He-ves megelőzi Békést. Üdv! — H. Ó. A kötetre menő kézirat elolvasásához most gyűjtjük — az időt. Úgy lát-szik, nem vette tekintetbe a B. J. ter-jedelmét és beosztását. Ezért a figyel-metlenségért sok-sok türelemmel kell fizetnie. — F-n B-a. Mikor a t. Ház-ban az Ádám-ügyet szóvá tette, Petöfi versét idézte, szöszterint így: „Elkeseredésében mi telhetett tőle? Nagyot ütött botjával a szamar fe-jére.” Hohó, képviselő úr! Hiszen ön az egyetemi orvosokról meg a diák-ságról mondta, hogy elkeseredésük-ben nagyot ütöttek... s akkor per-sze nem a szamar, nem bizony, ha-nem a tanár feje. Így van? — Dr. P-j. Mért oly ritkán? — *Szfinksz.* Több bátorságot kérünk. — *Not-gan.* Hova gondol, maga notórius er-kölcsrendelettipró! — *Kp.* Megcsípte a fagy. — *Előfizető.* (Vác.) Jellemző és mulatságos. Köszönet! — *Hús-panamista.* Ez már egy kicsit sok. Hiszen uraságod a saját húsába vág. — *Hmv.* Már csak inkább megmaradunk a sa-ját témáink mellett. Nem muszáj mindent papírra vetni, ami az ember agyán átcikkázik. Hova jutnánk ak-kor? Üdv! — *Pulya.* Tekintse magát bevándorolt arisztokratának, ami már csak azért is jó, mert nem kell vásárolnia könyveket és lapokat. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő és kiadó
MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:
GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:
Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.
Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivata:
VI, Mozsár uca 9. Telefon: T. 233-24

A BORSSZEM JANKÓ előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:
Bíró Miklós nyomdai műintézetében
VII, Rózsa uca 25

EGY KIS BÖNGÉSZÉS az új magyar líra berkeiben

Bartalis János Erdélyben él és magyar költő. Új verseskötvényéről Kosztolányi Dezső a *Nyugat* most megjelent (1927, 10.) számában háromoldalas méltatást ír, amely így kezdődik:

„Bartalis János költő. Ezt ily egyszerűen — díszítő jelző nélkül — vajmi kevés emberről merném elmondani, aki verseket ír.”

A dícsérő jelzőkkel teletűzdelt cikk végén ezt mondja Kosztolányi:

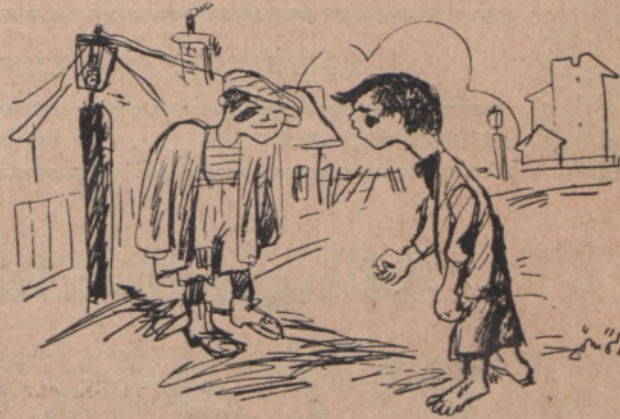
„A világháború szegényességéről, piszkos fönségéről, borzalmáról számomra elfeledhetetlen életérzést ad, közönyösen, éretten, se jobbra, se balra nem agítva, politikamentesen egyik költeményében, melynek ezt a részletét ide iktatom:”

(Mielőtt mi is ide iktatnánk Bartalis versét, bocsánatot kérünk mind a nagy költőtől, mind kitűnő méltatójától, hogy egyes szokat félig *kipontozva* reprodukálunk. Attól tartunk ugyanis, hogy nekünk nem sikerül olyan könnyen megúszni a dolgot, mint a nagy költőnek. Most pedig hadd szóljon a vers:)

„Az ég sárgulni kezd fenn. A sárga színben mintha — hideg rejlene. Ez a sárga nagyon hideg, oly különös. — A szegény katonáim víz... e is sárgán, lyukacsosan, — nagy, széttaposott szivacszerűen látszik a hóban. — Megfagytak a szivacsroncsok. Vajjon melyik ember — v... elte? Mindeniknek más és más az alakja. — Mennyi kép, mennyi sárga rajz, folt, mennyi halovány, — rekettes, kőhögő katona. Olyan mélyen, fölszakadóan — kőhögő katona. Ó, ti szép, fázó, betegek, katonák, — büszke, hu... zó királyok. Kezemben a fegyver, kardom — markolatját símogatom. Kész vagyok ölni. — Fázom. Végig a mezőben csak egyedül állok. Egyedül — vagyok — büszke a legifjabb, a leggyengébb, legszomorúbb, legtörékenyebb — *lát-szatra*. — Lesrófolódik az ember igénye. Órákig kéjelgek — a gondolatban, hogy egy szoba padlóján esne a legremekebb, legédesebb álom.”

Egy ilyen nagy költő ellen nem srófolódik le az olvasó igénye. Bartalis János ellen nem lehet... izélni.

A kültelken

Két kisfiú hajbakap.

— Még te mersz beszélni? Hiszen a te apád meg a te anyád nincsenek is törvényesen megesküdve!

— Hogy mondhatasz ilyen hazugságot amikor én magam is ott voltam az esküvőjünkön!

Engros-üzletben

Főnök: Mi van avval a láda cukorral, amivel elfeledték megterhelni a vevőt?

Segéd: Olyan nagy volt a forgalom, hogy lehetetlenség volt megállapítani, kinek isadtuk el azt a láda cukrot.

Főnök: No és most én igyam meg a maguk hanyagságának a levét?

Segéd: Arról szó sincs, főnök úr kérem. Megterheltük az értékeivel valamennyi vevőnket és az, aki a leggörmöbább levelet fogja írni, az volt az igazi vevő.

Akitől tanulni lehet

— Kérem, kapitány úr, beszélhetnék azzal a csirkefogóval, aki az éjjel betört hozzám?

— Mit akar tőle?

— Kíváncsi vagyok rá, hogy tudott bejutni a lakásba úgy, hogy a feleségem föl sem ébredt.

Jó szomszédság!

— Tudja, hogy a csirkéi folyton át-másznak a kerítésen az én kertembe?

— Tudom... mert sohasem kerülnek vissza.

A jegyzőnél

— Mi jót hozott, Spitzer?

— Bocsánat, Kohn vagyok.

— Ritka név.

— Igaza van, nagyságos úr, most már nagyon ritka.

Titoktartás

— Mit gondol, diszkrét ember az a Grünspann?

— De mennyire! Mult évben száz pengőt adtam kölcsön neki és azóta egyetlen szót sem szolt róla.

Életmentés

— Most igazán a kutyám mentette meg az életemet.

— Hogy-hogy?

— Eladtam ötven pengőért.

Stílszerű vallás

— Milyen vallásúak ezek a húspapnamisták?

— A tények szerint husiták.

A miniszter előszobájában

Ritkás öszhajú, kifent bajszú elegáns férfi állít be a miniszter titkárához.

— X. Y. vagyok, — mondja — audienciát kérnék a kegyelmes úrtól.

— Sajnálom, a kegyelmes úr ma nem fogad, — felel udvariasan a titkár.

— Az lehet. De engem, öfelsége udvari tanácsosát, kell, hogy fogadjon.

— Méltóságod bizonyára ezt tanácsolná öfelségének, ha élne. De engedje meg, hogy én meg Méltóságodnak tanácsoljam, hogy ne tessék forszírozni a dolgot... Higgye meg Méltóságod, ennek több hasznát veszi, mint öfelsége vette a Méltóságod tanácsának.

A legitimisták és szabadkirályválasztók fuzióra léptek az

UFA^{ban}

Az UFA szenzációs új filmdarabja, a **Királyi**

nász alkalmából, mint értesülünk, nagyjelentő-

szerű fordulat állt be a politikai világban. — Úgy

a legitimisták, mint a szabadkirályválasztók közös

értekezletre ültek össze, amelyen egyhangulag

elhatározták, hogy a **Királyi nász-t** együtt

nézik meg és erről táviratilag értesítették Pásztor

Bélát az UFA igazgatóját. — Ezzel megvalósult

a régi magyar álmom: egy akol, egy Pásztor.

Az agancskiállításon

FÉRJ (magában): És ezért még belépődíjat kellett fizetnem!...

Kedves Borsszem Jankó!

Csontos Imre bá' parlamenti kisüst-szösszenetéből elszörnyedve tudtuk meg, hogy a pálinkát minálunk olyan gyümölcsből főzik, amit „a kutyá is megbecstelenített”. Hát ez bizony szomorú, nagyon szomorú, különösen akkor, ha meggondoljuk, hogy olyan szakértő mondja ezt, mint Csontos bá', Karcag sarkköve.

— Azt mondják, még mindig kevés bérház épül Budapesten.
— Ennek is csak a fele igaz.
— Hogy-hogy a fele?
— Mert csak a ház kevés, de a bér, az sok.

Akiknek a hús megártott

— Vajjon mennyi büntetést kapnak a húspanamisták?
— Pontosan nem tudom, de valószínűleg sok hústalan nap lesz benne.

ROYALISTÁK, VIGYÁZAT!

— Lehetséges ez?... Scitovszky belügyminiszter köztársasági lett?...
— Micsoda örült beszéd ez!
— Épp a multkor mondta, hogy nem szereti a koronás magyarokat.

A Ceglédi Áldás

— Mit szólsz hozzá, Klebelsberg megáldotta Cegléden Kossuth emléket?
— Na, akkor már erre az emlékre is elmondhatjuk, hogy alaposan megvan áldva.